Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 286

legis virtutes. quom christi te fide memo
riter vestieris: ⁊ ↄtemplāde veritatis iui/
sceraueris affectū: om̄ia tibi coactentur ⁊
cohereant: ⁊ ↄstricta sint. nihilq̄z cōtra te
vagari ⁊ fluctuare possit: ⁊ temptationis
vel dissolutiōis vento follicare. qui se tali
virtutis vestierit habitu vt ei in naturam
versa videant̄: nō ego hūc tam tenere q̄z te
neri dixerim. Tenuisti (inquit) manuz de
xteram meā: ⁊ ī volūtate tua deduxisti me
Tenuisti me pergentē in defectū: deduxi/
sti in multiplicē ꝑfectū. In voluntate tua
deduxisti me. id est. in volūtate que a te est
⁊ que s̄m te est. In voluntate que magis
trahens q̄z tracta est. Nā ⁊ bonā volunta
tem cū multo labore nōnūq̄z attrahere ni
timur: ⁊ magis ꝑsequimur quasi fugientē
q̄z sequimur ducentē. Sic enim legit̄. Cō
cupiui desiderare. Bona talis voluntas.
sed nondū placēs. Iusta: sed nondū iocū
da. In volūtate tua deduxisti me. In illa
que blando ↄstat boni ipsius gustu. Nec
tm̄ (vt sic dicā) pigre nititur rōe q̄z pia bo
ni ipsius oblectatiōe. Tenui nec dimittā
illum: donec introducā illū in domū ma/
tris mee: ⁊ in cubiculum genitricis mee.
Multo planior videt̄ sensus / si ita dixissz
Non dimittā illū quom introduxero ī do
mum matris mee: scz que sursum est hie/
rusalem celestis / que est mater omniuz no
strum. Nā ante illud temp⁹ omnia hic in
certa sunt: ⁊ inter spem ⁊ metū fluctuant ⁊
pendulo nitunt̄ gradu. Et que erit certitu
do de gratia dū mutabilis est natura? De
niq̄z ⁊ ille ait. Ego dixi in abundātia mea
non mouebor in eternū. Auertisti faciē tu
am a me / ⁊ factus sum ↄturbatus. An nō
tibi similia dixisse vidētur psalmista ⁊ spō
sa? Quid enī aliud est nō mouebor in eter
num: q̄z quod hic ponit̄. Non dimittā il/
lum? Sed ibi quidē manifesta ꝑ̄sumptō
quia vicina vltio. Auertisti (inquit) faciez
tuā a me: ⁊ factus sum cōturbat⁹. Quom
sit in hac carne facilis casus ⁊ frequēs im
pulsus. citus lapsus ⁊ certus labor: quo/
modo nō videbūtur ꝑ̄sumptionis / et ni/
mis promptule deuotionis esse hec spon
se verba non dimittā illum? Quis enī hic
in eodē statu permanere poterit presertim
illo subtilissimo cōtemplationis: qui vix
attingi potest tenuissimo mētis ictu? For
te ergo verba hec non securitatē: sed solli/
citudinem sonāt. Nec enim securitas esse
potest donec introduxit dilectū in domū
matris sue: ⁊ in cubiculum genitricis sue.
Non erit tunc retinēdi sollicitudo. q2 erit
certitudo manendi in illo felicitatis statu
absq̄z studij nostri vsu. ⁊ discipline custo/
dia vltro nobis affluent immo intrinsec⁹
de quodā inexhausto anime ventre flumi
na fluent aque viue ⁊ indefesse delectatio/
nis. Nulla tūc erit necessitas in altū fode
re. nullus labor vel purgare puteos quos
phylistei repleuerūt: vel propugnare ne re
pleant. Hic ille labor exigitur: nā inde ex/
cluditur. Quod ergo dicit: non dimittaz
illum / studiū polliceri videt̄ et diligentiā
vt semꝑ sollicita sit / quoadusq̄z plene pos
sit esse secura / ne sibi elabatur d̄ reliquo di
lectus su⁹ domin⁹ Iesus qui viuit ⁊ regt̄
in secula seculoꝝ Amen.

Sermo. x.

Que infirmita/

tis exempla sunt aptauimus
sponse p̄terito sermone: hodier
no que sunt virtutis aptemus de scriptu/
ris sacris. De Anna legitur: quom inten/
te profuso exoraret affectu: q̄ non sūt vul
tus eius amplius ī diuersa mutati. Vul/
tus animi interpres est: ⁊ ab intimo affe/
ctu habitum trahit. Ideo ab eius cōstan
tia interioris que in anima est: perseueran
tie dicit̄ argumētum. Non sunt vult⁹ eius
in diuersa mutati. quia nihil imminutuz
est desiderij semel concepti. Et quid aliud
sonat quod dicit. Non dimittā illum: ni/
si non mutabo in diuersa vultū: ⁊ intuitū
mentis alio diuertā ab ipo? Sed ⁊ apo/
stolus simile quid hortat̄. Sine intermis
sione orate. Et itē. Gratias agēs semꝑ / il/
lud quoq̄z. Gaudete in dn̄o semꝑ. Conti
nua ⁊ nō interrupta hec vult esse apostol⁹
orationē. gratiarūactionē. ⁊ gaudiū ī do
mino. Sed quis ista ipso mentis habitu
⁊ affectu animi indefesso explere sufficiat /
nisi cui dicere ꝑmissum est. Quis nos se/
parabit a ↄtemplatōne christi? Apl's dic̄.
Quis nos seꝑabit a charitate xp̄i? A con
templatiōe enī dicere non poterat. Nā ali
quando a ↄtemplatiōe segregari xp̄i illuz
compellebat charitas. Siue (inq̄t) mente
excedim⁹ deo. siue sobrij sum⁹ vob. chari/
tas enī xp̄i vrget nos. Charitas ḡ q̄dam

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0286
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt